

FOLK OG LAND

Fru Ase Storsæter
Fururabben 11 - P
1345 ØSTERÅS

NR. 16 — 20. ÅRGANG

LØRDAG 11. SEPTEMBER 1971

LØSSALG KR. 2,—

Sverre Hartmann tar bladet fra munnen i MILITÆRT TIDSSKRIFT

Nytt lys over det militære samarbeide med tyskerne etter kapitulasjonen 10. juni 1940.
HAN BEBUDER ELLERS EN BOK OM SAKSKOMPLEKSET.

sjonelt nytt, men blant de norske offiserer var det jo en kjent sak. Hartmann bygget sin artikkel på opplysninger og dokumenter i krigsdagboken til en tysk offiser ved den tyske overkommando, som fungerte som forbindelsesoffiser hos den norske overkommando.

Dette truet jo med å rive grunnen unnav hele den norske legenden, uholdbarheten av hvilken det vel var general Ruge sa at han ville ta med seg i graven — av stats-hensyn. På dette tidspunkt levde general Ruge fremdeles og ble, såvidt vi kan forstå, presset av fylkesmann Gabrielsen og oberst Faye, som under fylkesmannen var militær sjef for de tropper som realiter ble stillet under tysk overkommando trass i påstanden om at krigen med Tyskland altså fortsatte.

Ruge vred seg vel skulle vi anta. Men endelig nedkom de fire herrer som trådte sammen i sakens anledning (foruten Ruge, Faye og fylkesmann Gabrielsen også general Hansson, som var generalstabssjef i 1940) med en «erklæring». Hensikten med «erklæringen» var tydeligvis ingenlunde å la offentligheten få del i faktiske kontrollerbare opplysninger om det som hendte dengang, for det ble av de fire herrer uttrykkelig slått fast at det var «underskrivernes forutsetning at det for tiden ikke er noen grunn til å offentliggjøre erklæringen. Men det forhindret ikke, skriver

Har general Lindbäck-Larsen dårlig hukommelse?

Folk flest har vel vanskelig for å forestille seg rekkevidden av den gjennomførte fortelse og direkte svindel som har funnet og fremdeles finner sted i forbindelse med opprettholdelsen av legenden om Norges fortsatte heltemodige krig etter at den var blitt høytidelig avsluttet og det ble foretatt en rekke disposisjoner både av militære og sivile myndigheter som tydelig tilkjennega dette. Dokumenter forsvinder mysteriøst, erklæringer avgis og hemmeligholdes så, slik at uholdbarheten i dem ikke skal kunne belyses. Og en del avdankede generaler som tydelig handlet dengang som om krigen var forbi trer frem offentlig i rettssaler og ellers med påstander i motsatt retning.

Vi skal her komme inn på nok et eksempel på dette foraktelige offisielle spillet slik statsstipendiat i historie, advokat Sverre Hartmann — en mann som selv var fullmektig i landssvikpolitiet i sin tid — påny avslører det i et innlegg i NORSK MILITÆRT TIDSSKRIFT nr. 5 for i år. Han tar i artikkelen fatt i general Odd Lindbäck-Larsens foredrag i Oslo Militære Samfunn tidlig i år, et foredrag som i sin helhet ble gjengitt i MILITÆRT TIDSSKRIFT.

I 1952, nærmere bestemt 26. juli, offentliggjorde Hartmann en artikkel i DAGBLADET med følgende overskrift: «General Ruge stilte norske styrker under tysk overkommando. Til sikring av Norges østgrense i juni 1940 — De sorterte formelt under fylkesmann Gabrielsen.» For den store almenhet var dette naturligvis sensa-

Hartmann, at fremstillingen i erklæringen ble brukt av et par forskere ved Den krigshistoriske avdeling uten kildeangivelse slik at man uten kontrollmuligheter for andre har vært med på å forme det offisielle krigshistoriske syn på begivenhetene. «Og det var da også dette som tydeligvis var meningen», slår Hartmann fast.

Hartmann har nå fått se erklæringen. Den sier at «forutsetningen» var at de norske tropper i Øst-Finnmark skulle stå under norsk

kommando, og hevder videre at etter at kapitulasjonsavtalen var godtatt ble det fra tysk side ytret ønske om at de norske tropper skulle stilles under tysk kommando. «Dette ønske ble avvist av Ruge og han gav ingen meddelelse herom hverken til fylkesmann Gabrielsen eller oberst Faye.» Denne fremstilling er bl. a. ordrett gjengitt i det offisielle norske verk om krigen i Nord-

(Forts. side 6)

ALEXANDER LANGE:

Hvorfor ble Paal Berg & Co. desperate dommere og anklagere utenom loven?

I den utrolige, men sanne historiske kriminalroman som kommer til på dokumentarisk grunnlag å skildre «Rettsoppgjøret» gjennomførelse og dets iscenesettere, vil historikerne måtte beskjefte seg med de aggressive, anklagere og dommers motiver. — Og andre personlige forhold.

Dette spørsmål er ikke så enkelt alltid, som det var i et tilfelle da dommer T. i Oslo avslørte en viktig forutsetning for fellende dom: De skjønner, sa denne dommer til en dame som etter mangeårig helt uklanderlig tjeneste i Telefonverket i Oslo — av ham var blitt fradømt sin stilling, — De skjønner at er en tiltalt i disse saker påført å være medlem av Nasjonal Samling, har jeg som dommer direktiv om å dømme vedkommende fra stillingen!

Rene ord for pengene. De viser en absolutt og bevisst tilsidesettelse av norsk lov og rett. —

Til bedømmelse av h.r.-justitiarius Paal Bergs kasus finnes flere trekk — hvorav kun nevnes nedenstående: Berg dømte Quisling til døden for et vesentlig forhold Berg offentlig hadde takket ham for 15. sept. 1940!

Paal Berg var med sine tidsmessige «sosiale» anskuelser venstrestatsråd 1919—1920 og 1924—1926. Med fortrengsel av en bedre kvalifisert ble Berg belønnet for sin politiske innsats og utnevnt til høyesterettsjustitiarius 1929. —

I denne stilling spilte han en skoleskapende og ledende rolle i «rettsoppgjøret» 1945 og utover.

I boken «Høyesterett og Riksrådsforhandlingene», side 93, kaster Bergs kollega h.r.dommer Thomas Bonnevie et kjedelig lys over dette oppreklamerte, juridiske gudbilledet:

— «Som nordmann vil jeg

(Forts. side 6)

At Quisling slett ikke var noen tysk lakei har den tyske stedfortredende rikspresse-sjef dengang, Helmut Sündermann, gitt uttrykk for i sine dagboksnotater. I forbindelse med Quislings siste møte med Hitler i januar 1945, noterte han at «Quisling også i sin omgang med oss er en meget hårdnakket nordmann.» Se side 5.

I VÅR OMTALE AV

Likvideringene

beretter G.K. om nok en drapsaffære hvor flyktende jøder falt som ofre på samme måte som i Feldmannsaken. To voksne og tre barn ble tatt av dage. Side 5...

OGSÅ DU MIN SØNN

BRUTUS —

På side 5 gjengir vi også noen interessante klipp fra Morgenbladet fra 1924 — dengang bladet fremdeles var rasebevisst og snakket stygt om jøder og grekere. Nå er det som kjent bare grekere som får gjennomgå, og ikke på rasegrunnlag, men i demokratiets hellige navn.

I brennpunktet

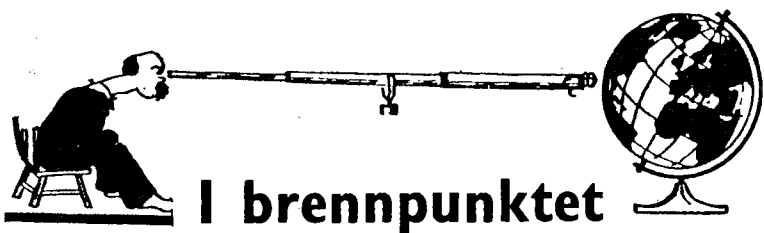
er denne gang den faktiske devaluering av dollaren som har rystet en hel verden. Vi minner i den forbindelse om Anders Melteigs advarsler i dette blad mot Norges Banks politikk med å la dollars erstatte gull som beholdning. Nå kommer regningen på bordet. Side 2.

Lederen

beskjefte seg med den uthuling av Grunnloven som finner sted og den forakt som vises for den — og det netopp av de kretser som freidig lot NS-folk dømme for å ha krenket forfatningen.

Ellers

finner man litt av hvert på side 2 og 3, bl. a. ser vi litt på den siste utvikling når det gjelder Nortrashipfondet, det store bedrag, ikke bare overfor sjøfolkene, men også overfor historien. På side 4 finner man som vanlig «For ungdommen».

I brennpunktet

Det som i disse dager samler interessen både ute og her hjemme er naturligvis president Nixons manipulasjoner med dollaren. Han gjorde det selvsagt nødt og tvunget ettersom landet ved siden av de veldige utgifter som et slags selvopplevnt kjempende verdenspoliti nå også for første gang hadde underskudd på handelsbalansen med utlandet.

Efter annen verdenskrig ble i virkeligheten gullet sjaltet ut som økonomisk verdimåler. Riktignok ble gullinnløsningen opprettholdt i USA med en rent fikativ gullpris, men ellers inn tok dollaren gullet plass.

USA som i den senere tid har kjempet iherdig mot den stigende import av japanske og tyske varer har nå kommet i den situasjon at man måtte devaluere dollaren ettersom både Tyskland og Japan nektet å revaluere sine valutaer. Man kalte det å la den flyte, men i virkeligheten var det jo en devaluering for å bedre konkurranseevnen. Dertil påla man importen en avgift på 10 %, noe som naturligvis truer med å fremkalle den rene handelskrigen mellom USA og EEC-landene med samt deres haleheng og suplikanter.

Det er klart at disse amerikanske forholdsregler måtte ryste Europas økonomiske liv i dets grunnvolder. Når selve verdimåleren settes ut av kraft og blir flytende er det ikke godt å manøvrere for de enkelte stater. Mens dette skrives er valutabørserne såvidt åpnet igjen, men det er for tidlig å si noe sikkert om hva utviklingen kan bli på lengere sikt. En har inntrykk av at alle holder pusten og overlater til skjebnen å råde.

Tilsynelatende lar man valutaen flyte også i de enkelte land, deriblant Norge, men det er åpenbart for enhver som er vant til å se litt bak kulissene at denne «flytingen» foreløpig er nokså dirigert av nasjonalbankene og deres regjeringer. Tydeligvis har også pressen i disse land fått høyere ordre om å skrive beroligende om det som skjer og som slett ikke innbyr til ro og sikkerhet. Man understreker at dollaren ikke sank så meget som den egentlig burde, men forteller at dette foreløpig nok er høyst manipulert og ikke et resultat av «flytingen».

Når det gjelder utviklingen må vi si at vi frykter det aller verste, ikke minst for Norges vedkommende. Eksperter har da også påpekt at hvorledes det enn går så kommer Norge og norsk næringsliv til å tape på det. Men det er bare én side av saken. Verre er det nok at det muligens kan innvarsle forhold i verden som etter det amerikanske krakk i slutten av tyveårene. Riktignok har all verdens sosialister ridd så lenge på velstandsbølgen at de tror noe slikt ikke mere kan hende. De har regulert velstanden og velferden så godt at det ikke kan oppstå annet økonomisk krakk enn dette at den kroniske inflasjon herjer, sies det. Men vi er tilbøyelig til å tro at de tar feil. Bortsett fra skibsrederne og eksportindustrien er det sørgelig nok Norges Bank som er kommet mest i farsonen. Og dette fordi den har spekulert i dollars og rentefortjeneste på bekostning av den sikkerhet gullet gir. Nå kommer regningen, men det snakker man lite om — foreløpig.

Det må da være oss tillatt i denne stund å peke på hvor forutseende dette blad påny har vist seg å være. For hele ti år siden bragte vi en rekke artikler av den kjente valutaekspert Anders Melteig, som nettopp pekte på faren ved den politikk Norges Bank førte. Melteig skrev dengang bl. a. en lengre artikkel med tittel «Va banque Norges Bank?» og omtalte her landets sterke valutastilling, hvorav dog bare en liten brøkdel var gull. Og han spurte i den forbindelse: «Er dette kjempestore beløp sikret mot verdiforringelse? Svaret blir: Ingenlunde, dersom de førende stater i verden ennå en gang skulle finne seg befoyet til eller finne det påkrevet å devaluere sine valutaer. I tilfelle en krise er det bare gullet som er beskyttet mot verdiforringelse, og slik vil det alltid være.» Han fant det derfor forstemmende at man stadig forringet gullbeholdningen. For: «Dette synes å indikere en så radikal forandring i selve prinsippet for anbringelse av våre utenlandske tilgodehavender at det er grunn til å slå til lyd på gongongen.» Og han slår fast at «Det synes som om Norges banks ledelse har fallt for fristelsen til å skaffe renteinntekter av dette kjempe-

Dødsfall

Bonde Villas Bang Ravn, Liland i Ofoten døde 11. august. Etter mishandling og sult i norsk fengsel i forbindelse med «retts»-oppjøret pådro han seg en alvorlig hjertesykdom som han slet med. Det siste halve året var han meget syk, men holdt seg oppe med sin jernvilje. Han ble gravlagt ved Evenes kirke under stor deltagelse.

Med Villas Ravn har Ofoten mistet en av sine fremste menn og bøndene sin beste talsmann. Hans dyktighet, redelighet og ubestikkelighet gav ham bare venner, og det var naturlig nok at nettopp han også måtte ta på seg vervet å være ordfører i Evenes under okkupasjonen.

For den som kjente Ravn og som visste at alt norsk var ham hellig, måtte straffen for «landssvik» virke fullkommen meningsløs.

Han forsonet seg da heller aldri med den, men sluttet opp om det arbeide som har vært utført for å bringe oss rettsstaten tilbake.

Ravnætta (Rafn) er eldgammel her i landet og Villas Ravn utførte et kjempearbeide med ættetavlen. Den ble akkurat ferdig fra hans hånd og er nå med sine 400 sider i trykken.

Meldingen om Ravns bortgang vil bli mottatt med vemmed av hans mange venner og av alle dem som kom i berøring med denne helnorske hederskar som et sykt samfunn stemplet som «landssviker».

★

En mann som de tidligere NS-folk har grunn til å minnes med takknemlighet, sogneprest Eystein Poulsen, er avgått ved døden og har fått mange vakre minneord i pressen. Ingen nevnte imidlertid hans innsats i forbindelse med det «retts»-oppgjør som rammet så mange.

messige beløp, men for det første er det ikke nasjonalbankens oppgave å skaffe seg fortjeneste av sine midler. Nasjonalbankens eneste oppgave er å lede landets finanser i et sunt og hellbringende spor. Det er en stor og skjønn og uvurderlig oppgave, men der er også begrensningen.»

Man fulgte ikke disse Melteigs anvisninger, men tvertimot får en vel si. Og nå er den krise der som Melteig peker på. Det gikk riktignok lenge, men nå kommer regningen på bordet.

La oss, for folkets skyld, håpe at det går de spekulerende bankmenn og finanspolitikere bedre enn de har fortjent.

Politicus

Nortrashipfondet nok engang

Utvalget foreslår nå utbetaling til sjøfolkene trass i «retts»-avgjørelsene tidligere.

Så er spillet igang med det hemmelige Nortrashipfondet igjen. Man vrir seg i vån-de over at de faktiske forhold kommer for dagen, men presset fra de bedratte sjømenn ble for sterkt til at man våget å avvise deres krav slik både byretten og Høyesterett gjorde i sin tid — av statshensyn.

Nå har et såkalt hurtig arbeidende utvalg behandlet saken påny og et flertall anbefaler at de sjømenn som seilte for England skal få utbetalt av fondet kr. 200,— for hver måned de seilte i tiden juli 1940 til 30. juni 1945. Utvalgets mindretall vil nøye seg med h.h.v. 50 eller 70 kroner fordi det ikke var mere igjen av fondets midler nå. Så kommer da saken opp i stortinget til avgjørelse i sin tid.

Sakens bakgrunn er som kjent den at da eksilregjeringen stakk av til England måtte den ha noe å leve av og så slo herrerne like godt kloen i den handelsflåte de hadde latt chartre bort til England allerede før den tyske okkupasjon. Dengang fikk de norske sjøfolk krigsrisikotillegg i denne fremmede krigsfart, men da Norge var blitt okkupert, hadde kapitulert og var opphørt å være en selvstendig stat i folkerettens forstand, gjorde de britiske sjøfolk, som ikke hadde slikt krigsrisikotillegg ettersom de tilhørte et krigførende land, opphevelser over at disse norske eksilsjøfolk som var blitt engelsk-

Dette foranlediget et innlegg i Drammens Tidende og Buskerud Blad fra Ole B. Hovengen, som bl. a. skrev:

«Hvorfor undertegnede så gjerne vil hedre sogneprest Poulsen med disse ord, er at noe vesentlig er utelatt med hensyn til hans uselviske innsats. Da de aller fleste i tiden etter frigjøringen, ropte «korsfest, korsfest!» over alle de «politiske villfarene» — deltok ikke sogneprest Poulsen i koret.

Hvor mange han i denne vonde tiden sto i brevveksling med, vet han vel bare selv.

Av hjertet takk, ærede Eystein Poulsen, for den uredde og uhyre utakknemlige oppgave, du den gang påtok deg. Du var et mannfolk geistligheten har meget vanskelig for å erstatte tapet av. Du var et stort medmenneske, hvis bortgang ikke bare ryster den menighet hvor du virket, men i langt videre målestokk.»

menn skulle ha høyere hyre enn de selv.

Eftersom man hevdet at eksilregjeringen representerte den «selvstendige stat Norge» og altså «kriget» for egen regning — det var jo og er den norske legenden — mente de norske sjøfolk som rimelig kan være at det ikke var de britiske, men de eksilnorske myndigheter som bestemte, og de fastholdt å ville ha sitt krigsrisikotillegg som før.

Her var gode råd dyre, svindlen med de «selvstendige» eksilregjeringer holdt jo på å komme for dagen, meget ubeleilig. Og så fikk man da overtalt den britiske regjering til i all hemmelighet å betale krigsrisikotillegget fortsatt til de norske sjøfolk (som altså da ikke ble regnet som krigførende for egen regning). Britene satte bare som betingelse at de britiske sjøfolk ikke skulle få rede på dette og at pengene skulle avsettes til et fond for utbetaling til sjøfolkene etter verdenskrigens slutt. Og eksilene var naturligvis også interessert i hemmeligholdelsen.

Selvfølgelig snøt partipolitikere dem. De brukte dels fondet til nokså uvedkommende ting og klarte til syvende og sist altså å få rettskjennelser for at det var rett og riktig at sjøfolkene intet skulle ha. Slikt klarer man jo lett i det Norge hvor partipolitikere også har domstolene i sin hule hånd. Dessuten gjaldt jo her «statshensyn» — hensynet til den norske legenden om staten Norges fortsatte krig ved hjelp av sjøfolk som seilte for England, trass i kapulasjon og okkupasjon av hjemlandet.

Imidlertid opprettholdt de forbitrede og snytte sjøfolk kravet på å få det de var lovet, og skriket har vært så stort og kraftig og fått slik gjenlyd i en presse som ikke riktig forstod bakgrunnen for det hele, at utvalget ble nedsatt og altså nå har avgitt en innstilling i sjøfolkenes favør. Det hører med til historien at ettersom partipolitikere har klart å søle bort storparten av Nortrashipfondet, må staten ut med et meget klekkelig beløp hvis flertallsinnstillingen blir vedtatt.

Korreksjon til Hewins-artiklen i nr. 14

På side 6, spalte 4 står det anført at det ble søkt om visum for Malcolm Munthe 5. april 1940. Det skal være 2. april.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Grunnlovsforsvarernes sanne ansikt

Da den tyske okkupasjon opphørte i 1945 og «de gode» med alliert godkjennelse satte igang sitt ulovlige «retts»-oppgjør, var de freidige nok til i en rekke saker å la sine lyddommere dømme NS-folk for, som det heter i straffeloven, å ha forandret Norges forfatning med ulovlige midler. Man siktet da til visse planer om en nyordning av Stortinget som tyskerne ikke tillot satt ut i livet. Og det var naturligvis okkupasjonsmakten som bestemte hva som var lovlig og ulovlig i og med at det var den som hadde det folkerettslige ansvar. Så hvorledes til og med menige NS-folk uten administrative stillinger kunne få begått en slik forbrytelse er en gåte som det må en norsk jurist av 1945-kaliber til å løse.

Vi minnes i den forbindelse forøvrig historien om den meget gamle NS-ordføreren oppe fra dalene etsteds som da aktor i saken med patos fremholdt at «denne mann har vært med på å forandre Norges forfatning med ulovlige midler» forbauset så seg rundt og mælte: «Har je'?»

Men fra «retts»oppgjørets mere komiske sider over til alvor og frekkheten hos dette oppgjørs fedre og fremmere. For hvem var disse folk som anklaget NS-folk for under en okkupasjon å ha måttet avfinne seg med forholdene og delta i styret så godt det lot seg gjøre for å vareta norske interesser? Ingen andre enn representanter for de politikere og andre som langsomt og sikkert gjennom årene hadde undergravet og etterhvert omstyrtet nettopp denne statsforfatning og den Grunnlov den hvilte på.

De hadde tilrevet Stortinget, og dermed de politiske partier de tilhørte, den makt som Grunnloven gav Kongen og de hadde også satt den dømmende makt ut av virksomhet ved å anbringe sine kaniner som dommere. Dermed var det tredelte maktprinsipp som forfatningen hvilte på satt ut av kraft.

Og bedre ble det ikke da eksilpolitikerne slapp seg løs borte i London. Der kunne de jo ikke lenger utøve noen vanlig stortingsmakt eftersom stortinget ikke lot seg samle og eftersom det land de skulle styre var okkupert og dermed ifølge både folkeretten og norsk rett ikke lenger var undergitt deres styre. Så gjenopprettet man da isteden freidig den «kongemakt» man tidligere hadde likvidert som statsmakt, tilrev seg stortingets lovgivningsmyndighet og utferdiget i det skjulte lov på lov som skulle ramme deres kritikere og politiske motstandere i NS, de som etter beste evne forsøkte å redde noe ut av den katastrofe politikernes hadde bragt over folket og landet. Når enkelte av de mere samvittighetsomme blant emigrantene pekte på brudd på grunnloven, så svarte toppfigurene at Grunnloven egentlig bare var a scrap of paper — et stykke papir.

Likevel var det NS som hadde «endret forfatningen», hevdet og dømte man i 1945 og årene fremover. Trass i altså at man selv nyttet lover og forordninger med tilbakevirkende kraft i direkte strid med Grunnlovens bestemmelser, trass i at man konfiskerte gods og eiendom og trass i den hengemyr av brudd på konstitusjonen man gjorde seg skyldig i, så ropte man «stopp tyven» og pekte på NS-folkene.

Og denne forakt for Grunnloven som «de gode» viste i forbindelse med okkupasjonen, den henger nok fremdeles igjen hos mange av partipolitikernes. Dette med hurra for Grunnloven er noe man bare trekker frem hver 17. mai og når tidligere NS-folk fortsatt skal fordømmes. Men i

Annerledes også der!

En ny fransk film «Le Chagrin et la Pitié» (Sorgen og medlidenheten) har vakt stor oppmerksomhet eftersom den fremstiller den berømmelige franske Resistan- ce på noe annen måte enn krigs- og etterkrigspropagandaen.

Filmen peker i virkeligheten på at minst like mange franskmenn, omkring 12000, meldte seg frivillig til tjeneste i Waffen-SS som i general LeClerc's enheter som bekjempet den tyske okkupasjon.

Man savner dog i dokumentarfilmen avdøde general de Gaulles tørre bemerkning da han ble spurt om hva slags franskmenn det var i Resistance: «Kommunister, negre og jøder.»

Gjennom en komposisjon av vitneprov og erindringer fra tidligere tyske okkupasjonsoffiserer, medlemmer av Resistance og etterrettingsagenter, peker filmen sterkt på den kjennsgjering at den antinasjonalsosialistiske bevegelse utelukkende var et verk av britiske Secret Service agenter som ble sloppet ned i fallskjerm over Frankrike.

Det var disse agenter som rekrutterte ekspeditrisene, kontoristene og jernbanearbeiderne som utgjorde undergrunnsbevegelsen. Filmen slår også fast at det sovjetkontrollerte kommunistparti utgjorde hovedmassen av Resistance.

Gamle ukerevyer som gjengis i filmen viser hvor entusiastisk pariserpolitiet hilste Adolf Hitler og hvor beredvillig ledende franske varieteatister og kunstnere som skuespillerinnene Danielle Darrieux og Vivien Romance, samt pianisten Alfred Corot optrådte under tyske auspicer.

Den store masse av parisere fortsatte imens å more seg, de spiste godt på Maxim og overvar hesteveddeløpene på Longchamps!

hverdagslivet ser det annerledes ut. Det har bl. a. justiskomiteens formann, Hellas-læremesteren, Jens Haugland, tidligere norsk justisminister, gitt klart uttrykk for. Hør her hva han har uttalt ifølge DAGBLADET:

«— Selv om det går raskt mot 17. mai, nøler jeg ikke med å stemple den norske Grunnlov som et falleferdig nasjonalmonument man burde få sneret.»

«— Karl Nandrup har rett i at vår Grunnlov er en av de mest foreldede statsforfatninger i verden.»

Norges «krig» mot Japan

Mandag 9. juli 1945 kunne man lese på lederplass i MORGENBLADET denne fornøyelige beten om «Norge og Japan», som titlen var:

«Våre statsmakter har lørdag i erklærings form fastslått at det består krigstilstand mellom Norge og Japan, og at den i virkeligheten har bestått helt siden den desemberdag 1941 da Japan åpnet krigen ved sitt overfall på Pearl Harbor. (!)

Det er jo bare de faktiske forhold som her blir slått fast. Nordmenn i Østen som er falt i japanernes hender, er blitt behandlet like brutalt som andre krigsfanger. Og norske verdier derute er blitt tatt som krigsbytte. Når Norge først nå avgir denne erklæring, skjer det fordi man naturlig nok har villet vente til vi selv var befridd og fritt kan utøve våre forfatningsmessige funksjoner i eget land. (!)

Det er klart at den her avgitte erklæring vil få sin betydning når Japan bryter sammen for de alliertes angrep, og dets østasiatiske bo skal gjøres opp.»

Det var nok ikke bare det ønske, som ikke gikk i oppfyllelse, om å komme med når boet skulle gjøres opp, som var bakgrunnen for denne erklæringen. Hambro sa da den ble behandlet i Stortinget at den «krigføring» man hittil hadde drevet i

form av å la handelsflåten nå som i første verdenskrig mot betaling seile for de allierte ikke ble godtatt som vanlig «krigsdeltagelse» og at det derfor var nødvendig nå i siste liten å foreta seg noe likeoverfor det Japan som nok lå i de siste krampetrekninger, men fremdeles førte krig.

Det er ellers bemerkelsesverdig at erklæringen sier at det består «krigstilstand» og vi ber historikere av Skodvinskolen å merke seg dette. Det er nemlig ikke «krigstilstand» av denne art som omhandles i den daværende § 86 i straffeloven! Etter krigen har man, smertelig klar over den manglende hjemmel i lovverket for hele «retts»oppgjøret, gitt paragrafen en annen og helt ny formulering, men dengang gjaldt bestemmelsen folk som bevislig og med vitende og vilje rettsstridig «yder Fienden Bistand i Raad eller Daad» — «under en Krig hvori Norge deltager.»

Man deltaget ikke i krig etter 10. juni 1940, da den norske forsvarssjef etter regjeringens ordre avsluttet våpenstillstand for verdenskrigens varighet. Et okkupert land kan ellers ikke folkerettslig delta i krig.

A.L.

Var det ikke Eisenhower, men Roosevelt?

Idag da Berlinspørsmålet er den store anstøtssten mellom Øst og Vest har man, forsinket, rettet bebreidelser mot general Eisenhower fordi han slapp russerne så langt inn i Europa. Men, den avdøde general og president, som også fikk høre disse bebreidelser, ville ikke ha det sittende på seg. Ifølge en melding i «U.S.-News & World Report» nylig foreligger det en rapport om en samtale Eisenhower hadde med republikanske rådgivere i 1952. Eisenhower sa at han i 1944 protesterte mot å la Berlin bli liggende isolert i russisk okkupert område, men at protesten ble

avvist av president Roosevelt — den store statsmann som fjollete nordmenn har hedret med en statue på Skansen.

Ifølge rapporten fremtrer Eisenhower som en offiser som næret dyp mistro til de sovjetiske hensikter og ville bringe Berlin på vestlig hånd. Imidlertid følte han seg tvunget av sine politiske foresatte til å la sine armeer gjøre stans like før Berlin.

I rapporten i «US-New & World Report» heter det: «Av beretningen fremgår det at Eisenhower i januar 1944 hemmelig fløy fra London til Washington og protesterte heftig mot planene til deling av etterkrigs-Tyskland, som lot Berlin bli liggende isolert midt i sovjetbesatt område. Men Roosevelt bare lo av det — —!»

I begynnelsen av 1945 protesterte Eisenhower påny hos Roosevelt og Churchill. Under henvisning til sine troppers sterke posisjon fastholdt Eisenhower at en plan om oppdeling av Europa mellom de vestallierte og Sovjetsamveldet først skulle fastlegges etter krigens slutt. Eisenhower: «Påny nektet de å høre på oss!»

Vi er naturligvis selv ikke blinde for at vår konstitusjon kan trenge forandringer og NS gav uttrykk for det også før den tyske okkupasjon. Det skal vi komme tilbake til en annen gang. Det vi idag vil peke på er den enestående frekkhet hos de folk og deres tilhengere som tillater seg ikke bare å bebreide, men direkte å dømme NS-folk for brudd på Grunnloven, mens de selv i ord og gjerninger viser en forakt for den som er rystende.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

En Andenæs på avveier? «Ingen sak å tilhøre en minoritet»

Akkja, denne fascismen som ustanselig interesserer i det tjukke og forspiste «demokratiet». Ulf Andenæs skrev nylig i Morgenbladet om «Fascismen og de intellektuelle» blant annet nedenstående. Har vi her en Andenæs som er kommet på ikke karrierebefordrende avveier?

Slik det tok seg ut for samtiden, bød fascismen på politiske svar til dem som kritiserte det moderne industrisamfunnet. Disse svarene appellerte på én måte til anarkistiske kunstnere som den futuristiske skolen, og på en annen måte til reaksjonære tradisjonister som lyrikeren Ezra Pound. For en futurist som Marientti, var Mussolini den kraftfulle nasjonalisten som frigjorde krefter som var blitt holdt nede gjennom århundrer, da Italia ble behandlet som kulturelt museum og politisk tjenestepike av andre europeiske land. Ezra Pound så i Mussolini mannen som kunne avskaffe rentevesen, som han mente var opphavet til alt vondt i verden.

På grunn av sine livlige uttrykksformer og på grunn av den entusiasmen som den skapte blant de unge i de land hvor den vokste seg sterk, virket fascismen som en vital bevegelse, et uttrykk for krefter av liv og blod, og ble derved en inspirasjonskilde for menn som D. H. Lawrence.

Det var ting ved fascismen som kunstnere fant estetisk tilfredsstillende: Den forvandlet kaos til orden. Og det moderne massesamfunnet inneholdt noe som intel-

lektuelle hadde grunn til å frykte: Truselen om den totalt anonyme tilværelse meldte seg naturlig i takt med industriens og mekaniseringens raske steg og med de brede massers inntog på den politiske scene. Det så ut til at enkeltindividets rolle var forbi, maskinen og massen ville ta over.

På dette synes fascismen å bringe en løsning, for den forente massebevegelsen med heltedyrkelse. Den ville redde de tradisjonelle verdier gjennom de sosiale omformingsprosessene. Den prøvde å opprette et samfunnsmonster som var aristokratisk i formen samtidig som det bygget på individuelle kvalifikasjoner uansett sosial opprinnelse. Den ville erstatte kreftenes frie spill med planøkonomi. —

ter norsk lov. Søknad om arbeidstillatelse skal sendes gjennom en norsk utenriksstasjon. Pakistanerne har gjort seg skyldig i sin første forbrytelse, men hva gjør de norske myndigheter? Ingen ting. Røde Kors og Kirkens Nødhjelp sørger for innkvartering på Majorstua skole i Oslo og senere ved den gamle gardekaserne for disse «fattige», «dumme» og «blåøyde» pakistanerne. Er det noe rart at en nordmann som har prøvd å få tak over hodet i mange år blir så forbannet at han kan fly i flint.

Man har i pressen lest mange positive innlegg for vårt syn. Nemlig å sende disse lovbrøttere ut av landet snarest mulig. Det nytter ikke å komme med det argument at disse stakkarna er blitt lurt hit. Dette er vel å undervurdere deres intelligens. Er ikke dette tilfelle, nemlig at intelligensen er blitt undervurdert, ja da hjelpe oss!

Brødrene Londons ene leder, Charles London, sier at hele hans bedrift ville gått dukken om han ikke fikk ansette marokkanere og syd-europeere. Tenk det, Hedda! Hva sier ellers LO til det? «Nasjonalsosialist»

Stakkars «turister»

I denne massevandringens århundre har ca. 800 pakistanere på en ulovlig måte strømmet til for å skaffe seg norske arbeidsplasser. De norske myndigheter er så tafatte i dette problem at det er helt jævlig!

For det første sier pakistanerne når de krysser grensen til nordisk passområde at de er turister. De viser fram et turistpass for opphold i 3 mnd. og en lommebok flust med DM og dollar for å vise at de ikke skal være den norske stat til noen byrde. Så fort de har krysset grensen til Norge går de rundt for å få arbeid. Dette er jo fullstendig forbudt et-

Overskriften er en sannhet uten modifikasjoner. Si at du er fremmedarbeider eller sigøyner og det blir sydd puter under armene dine.

Det jævligste på dette området finner vi hos de sigøynerne som holder til på Gassverktomta her i Oslo. De ble tilbudt en villa på flere hundre kvadratmeter, men tok ikke imot tilbudet fra Oslo kommune!

Jeg har selv hatt arbeid i nærheten av sigøynerleiren i sommer. Maken til griseri skal en lete lenge etter. Man kunne vasse i ekskrementer, papir og avfall. Orden og renslighet er vel tabu for disse «fattige» personer. Ungene fløy rundt og tigget, særlig fra elder mennesker.

En episode som gjorde meg forbannet: Tre små sigøynere prøvde å tigge av en eldre dame. Damen nektet. En av småguttene dro til den gamle damen i ansiktet. Jeg tente, så rødt og gikk bort og ga guttene en liten omgang med juling. Så skjedde det: Noen kom bort til meg og brukte en masse kjeft på meg. «Disse stakkars småguttene er oppdratt til å tigge, så la dem fortsette med det!» Dette serverte noen idioter meg. Hadde det ikke vært for at jeg hadde dårlig tid, hadde jeg flydd på dem også. Har dere hørt på maken! Stupide nordmenn forsvare sigøynerungenes tigging og slag i ansiktet på en eldre dame!

Nå må tiden være inne til å få en slutt på dette. La oss samles under parolen: «Ordnung muss sein.»

Student

De amerikanske nazister

fortsetter sin kamp ufortrødent og ettersom amerikansk politikk etterhvert utvikler seg til gateslagsmål og eksesser av annen art, viker de ikke tilbake for å møte vold med vold. Det går ofte på livet løs og partiets spesielle stormtropper er derfor utstyrt med både hjelm og hakebeskytter.

Ellers viser de retningslinjer som er trukket opp for medlemmenes kledes-

The Northlander

I det amerikanske blad The Thunderbolt finner vi etterfølgende rørende bekjennelse til den nordiske rase, skrevet av J. G. DeWitt, Montgomery, Alabama. Han peker ganske riktig på at denne nordiske (nord-germanske) rase har øvet en avgjørende innflytelse i og preget nesten alle europeiske land, og vi merker oss at han først av alle land nevner Norge:

My Home is In the Northland,
Where the Wintry Winds do Blow.
My Home is In the Northland,
In the Land of Ice and Snow.

Tho Far and Wide I Wander,
Yet Never Shall I Find,
Across the Earth's broad Circuit,
More Beautiful a Clime.

For my Race is Come from Norway:
From Far up Toward the Pole.
From Germany and England —
Holy Europe Is its Home.

From Ireland and Iceland
And Sweden and Switzerland;
From Austria and Poland
And From the Netherlands.

From Italy, from Belgium,
And France and Finland, Too;
From Luxembourg, from Denmark,
and Spain and Scotland, True.

Now, my Hearth is Heavy Laden,
As I Trek both Far and Wide;
But It will Not be Always,
For Someday I'll Homeward Stride.

For my Hearth is In the Northland,
Where Frosty Winds do Blow.
My Soul is In the Northland —
The Realm of White and Snow.

drakt og opptreden at man også har sans for den side av saken. Det heter blant annet om de delegater som skal møte på den årlige kongress:

«Opptreden: Alle de delegerte venter man vil se ut og opptre som verdige representanter for den nasjonalsosialistiske sak, og ikke som sørgelige produkter av demokratisk dekadens og degenerasjon. Overensstemmende hermed vil velstelthet bli ventet av alle deltagere.

Mannlige deltagere venter man skal ha anstendig hårklipp idet folk med langt eller ragget hår ikke vil få adgang ved denne anledning (Hvis det er noe spørsmål om hva som er akseptabel hårlengde så henvis ganske enkelt til et typisk fotografi av Adolf Hitler eller Lincoln Rockwell)»

Det understrekes ellers at det ikke er tillatt å bære medaljer, merker, beltespennere og lignende fra Det tredje rike. Vi er nemlig en amerikansk og ikke en tysk organisasjon, heter det. Dessuten tilhører utmerkelsene fra annen verdenskrigs Tyskland ene og alene dem som har gjort seg fortjent til dem.

30 MILLIONER NYE SKYTEVÅPEN

Dr. Milton Eisenhower, bror av den avdøde eks-president i USA har som formann i en kommisjon som skal utforske grunnene til rasekrig og motarbeide denne, erklærte at det var å befrykte en virkelig alvorlig rasekrig i USA mellom den svarte og den hvite rassisme. Følgene av slike utbrudd av vold kunne bli katastrofale da begge parter var væpnet. I den siste tid var det blitt solgt 25 til 30 mill. skytevåpen: «Uten annen hensikt enn å drepe.»

*

Månadsbladet FRIHUG

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spanende fylgjetonger, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Arspris kr. 40,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
Kinn

Quislings siste besøk hos Hitler

Den tyske stedfortredende rikspressesjef, Helmut Sündermann, beretter i en bok om møtet i slutten av januar 1945.

Quisling mottas i Tyskland med militær honnør.

I striden omkring legenden om Norges «fortsatte krig» har det kanskje ikke vært understreket sterkt nok at motivet for de høyere norske offiserers handlinger under og etter kapitulasjonsforhandlingene med den tyske overkommando var en sterk og ekte bekymring for de hensikter Sovjetsamveldet hadde overfor Norge. På det tidspunkt var jo Tyskland og Sovjetsamveldet en slags «allierte» og delingen av Polen mellom disse to makter var et fryktinngyende varsel om hva som kunne komme til å skje. Vi har inntrykk av at spesielt general Ruge nærret slike bekymringer og at de tallet sterke enn hensynet til den bortrømte «lovlige» regjering.

Det er i denne forbindelse interessant å merke seg at dette også var Quislings store hodepine fra verdenskrigens første stund. Det var frykten for at Norge skulle komme til å dele Polens skjebne som var bakgrunnen for hans føling med tyske partipolitikere og statsmenn i 1939, et forhold som senere har vært brukt som det sterkeste anklagepunkt mot ham.

Og denne frykten for Sovjetsamveldet, som Bernt Balchen i sin bok bekreftet var reell nok, fulgte ham også til siste stund. Man har forsøkt å fremstille det slik at vel nok kjempet Quisling så langt det var mulig mot rikskommissær Terboven, men det var bare en maktkamp og ingen patriotisk innsats som sådan. For når det gjaldt forholdet til Tyskland var hans mål ifølge dommen å la Norge innlemme i et

stortysk rike. En slik fremstilling av de intensjoner Quisling hadde, har naturligvis intet med de faktiske forhold å gjøre og vil heller ikke bli stående som «historiens dom» trass i de store anstrengelser som gjøres. For selv om en løgn har lange ben, så brekker de jo før eller senere.

Når det gjelder Quislings innstilling og opptreden like overfor Tyskland helt frem til slutten av januar 1945 foreligger det i virkeligheten et vitneprov som burde være temmelig avgjørende, så meget mere som dette vitne fremdeles lever og kan nåes av en norsk historiker som virkelig leter etter sannheten.

Vi sikter til forlagssjef Helmut Sündermann i det tyske Druffel-Verlag. Han var stedfortredende rikspressesjef (under Dietrich) i Det tredje Rike og således vel informert om oppfatningene blant de ledende menn og om det som hendte. Sündermann sendte i 1965 ut på sitt forlag en høyst interessant bok som heter «Deutsche Notitzen 1945/1965» og gjengir i denne bok bl. a. dagboksopptegnelser fra krigens tid. Og her finner vi da under overskriften «1945: Quisling in Berlin» gjengitt en innførsel i dagboken for 30. januar 1945.

Han innleder med å fortelle at han under presset av russernes fremrykning mot Oder ble innkalt til tjeneste i Volkssturm Wannsee, men at det raskt lykkedes rikspressesjef Dietrich å få ham frigitt igjen. Så fortsetter han:

«Under mine volkssturm-

dage var Quisling i Berlin og ble mottatt i Rikskansellet av der Führer. Jeg beklager at jeg ikke fikk gjense denne mann som jeg for tre år siden besøkte engang i Oslo. Det er få folk som kjenner Russland og sovjetene så grundig som han. I Lenin-regimets tidlige år 1918—19 var han norsk militærattaché i Leningrad, som dengang ennu het Petersburg. Senere var Quisling — ikke minst på grunn av sitt perfekte russisk — virksom i Ukraina som medhjelper til Nansen, som bekjempet hun-

(Forts. side 8)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

FELDMANNDRAPENE INGEN ISOLERT AFFÆRE

Vår medarbeider G.K. skriver:

Den seneste tiden har jeg pr. brev, telefon og i private samtaler fått bevis for at Feldmann-historien ikke er et isolert tilfelle. I ly av å skulle hjelpe mennesker i nød, ble 5 mennesker tatt av dage natten mellom den 22. og 23. oktober 1942. På et tog som gikk fra Oslo den 19. oktober var det med en jødisk familie (2 voksne og 3 barn.) Denne familien var

svenske statsborgere og var utvist, satt på toget til Sverige med beskjed om å komme seg vekk. Ad omveien fikk de forbindelse med folk som sa seg villige til å frakte dem over til Sverige. Jødene var redde for at tyskerne allikevel ville arrestere dem og drepe dem.

De skulle reise den 24. oktober, men den 19. ble de illegalt plassert på toget som gikk over østre linje (Østfold).

Det var en meget velstående familie. Meget var blitt beslaglagt, men meget, meget fikk de med seg. Denne familien: Mann, kone og 3 barn, gikk av toget på Mysen, ble smuglet videre gjennom Trøgstad mot grensen.

Og her ble den jødiske familien myrdet av ukjente. Noen skogsarbeidere hadde sent på kvelden den 22. oktober hørt noen grusomme skrik fra en myr i nærheten. Noen dager etter ble det funnet en liten bunt 100-kronesedler, blodplettede. Dessuten ble det funnet en ull-lue, gjennomtrukket av blod og «noe gråhvitt noe», som finneren siden fortalte meg.

(Forts. side 6)

Da også MORGENBLADET var rasebevisst

En av vårt blads gode venner, N.F. har sendt oss følgende klipp fra MORGENBLADET — riktignok fra dets mere førdemokratiske periode, 1. 7. 1924. Det dreier seg om en artikkel av Reidar Rye HAUGAN i tilknytning til en ny amerikansk innvandringslov og den hadde fått stort oppslag på bladets første side. Vi siterer fra artikkelen:

— «Ved at studere de her nævnte immigrationsopgaver vil man se, at den nye lov favoriserer nord- og vest-europæerne. Den «nordiske race» er pludselig blitt meget populær, til de andres store ærgrelse. Arbeidsminister James J. Davis har gjentagne ganger i sine taler, når han berørte immigrationsspørsmålet uttalt sig til fordel for den nordiske race og vedkommende minister har til sine tider vært så forbausede frimodig i sine uttalelser, at man kan fristes til at tro, at det ikke er ham om at gjøre at fortsette i politikken.» (Uthevet her.)

— «Det er imidlertid et ubestridt faktum, at det er den såkalte nordiske race som har tatt de tyngste løst som immigranter i Amerika. De har banet vei, dyrket jorden, oparbeidet industrien, mens italienerne og grækerne pudser sko, sælger frukt og fabrikerer bomber til «husbruk», og mens jøderne fører en sorgløs tilværelse med sine lånekontorer, second hand shop og venskapelige lån til 20 prosent. Dette er selvfølgelig generelt, men temmelig midt i blinken.

— «Reiser man utover Nordvesten får man syn for hvad der fra den «nordiske races» side, og da særlig fra skandinavernes, er blitt utført i retning av at bygge landet. De fleste av dem har tat fat med to tomme hender og en jernvilje, og resultatet ligger der i dag i form av blomstrende landsdeler.»

— «Reiser man til storbyerne og spaserer gjennom de

forskjellige «Lille Italien», «Lille Grækenland» og jødekvartalerne og derfra tar en svipstur dit, hvor «vore» bor, vil man føle sig lettet over atter å kunde indånde «ren» luft. Dette for middelklassens vedkommende, selvfølgelig, men det er jo massen det dreier sig om i denne sak. Selv i byerne har man

(Forts. side 7)

Hartmann tar — —

(Forts. fra side 1)

Norge (generalmajor Trygve Sandvik) og er altså dermed lansert som akseptert syn fra Forsvarets krigshistoriske avdeling.

Advokat Hartmann gjen- gir i den forbindelse påny den fremstilling general Ruge selv ga i sitt brev til Administrasjonsrådet av 23. juni 1940, en fremstilling som ingenlunde stemmer overens med «erklæringen» av 1952 og det offisielt godkjente syn. Ruge forteller riktignok også her at tyskerne gjorde krav om at troppene i Øst-Finnmark skulle stilles under tysk overkommando og at han avslo dette, men da den tyske forhandler holdt på sitt, bl. a. av hensyn til forholdet til Russland, skjedde følgende:

«Vi inngikk et kompromiss, den tyske overkommandos representant her skulle kunne gi ordrer til fylkesmann Gabrielsen, som så igjen skulle gi disse ord- rer videre, i sitt navn til avde- lingene i Øst-Finnmark. Forhol- det skulle holdes hemmelig for alle unntagen fylkesmannen. På dette grunnlag skulle så Tysk- land meddele Russland at Tysk- land hadde overtatt vaktholdet i Øst-Finnmark.»

Hartmann peker på at Ru- ge i sin redegjørelse til Ad- ministrasjonsrådet sier at den tyske henvendelse skjed- de «etter et par dager», noe som ikke er helt korrekt. Henvendelsen skjedde alle- rede den 11. juni (dagen etter undertegnelsen av kapi- tulasjonsavtalen) og samme dag ble det undertegnet de supplerende bestemmelser om tyske ordrer via fylkes- mannen som Ruge også om- taler. Disse tilleggsbestem- melser ble undertegnet i Narvik 11. juni av general Roscher Nielsen og general Buschenhagen. Sistnevnte har i brev til Hartmann i 1969 bekreftet riktigheten av dette. Avtalen i Narvik om- tales også i tyske dokumen- ter, og for å rydde enhver tvil tilside om at den virke- lig eksisterer gjengir Hart- mann noen linjer av en av- skrift bekreftet av daværen- de kaptein Audun Magnus (den senere grensekommis- sær). Avskriften gjelder den tyske «Befehl für die Demo- bilmachung der norwegi- schen Grenzeschutztruppen i Ostfinnmarken» og det heter i denne ordre bl. a. i norsk oversettelse: «Overensstem- mende med kapitulasjons- forhandlingen av 10. juni -40 i Trondheim mellom den tyske overkommando i Nor- ge og den norske overkom- mando, innbefattet tillegge- ne av 11. juni 1940 i Narvik (uthevet her) beordres føl- gende — — —»

General Ruge bekreftet selv over- for Administrasjonsrådet at det var truffet en hemmelig avtale om de facto å stille den norske grense- vakt i Øst-Finnmark under tysk kommando.

Dette er tydelig tale, skri- ver Hartmann. Og han fort- setter:

«Det turde i seg selv være et tilstrekkelig bevis for at det foreligger en Narvikav- tale, helt bortsett fra annet tungtveiende kildemateriale både av norsk og av tysk ekstraksjon. Ikke bare ho- vedpunkter i Narviktilleg- gets pkt. 1, men også de øvri- ge refererte punkter i avta- len ble gjennomført. Under disse omstendigheter er det spilt anstrengelse å etterly- se selve originalavtalen med underskrifter — så meget mere som hverken hovedav- talen i Trondheim den 10. juni eller Bjørnefjellsavta- len inngått noen timer tidli- gere, foreligger i original el- ler originalkopi.»

Til den general Roscher Nielsen som opptrer som kronvitne i rettssalen og som erklærer at han ikke har inngått noen slik avtale har Hartmann bl. a. dette å si:

«At general Roscher Niel- sen ikke har noen erindrin- ger herom kan på bakgrunn av dette massive kildemate- riale, inklusive general Ru- ges utvetydige beskrivelse fra 1940, ikke tillegges noen vekt — aller minst når man henser til at Roscher-Nielsen i en sak av mindre kontro- versuell natur — nemlig de fortrolige Stockholmsfor- handlingene mellom general- stabene den 7.—8. mars 1940 har en lignende feilerindring og i strid med entydig svensk samtidig kildemateri- ale bestrider at det kom i- stand noen avtale eller ble opprettet noen protokoll for- di Moskvafreden (som i vir- keligheten kom istand noen dager senere) gjorde fort- satte drøftelser inaktuelle.

Jeg finner ingen som helst grunn til å kritisere Roscher Nielsen fordi han husker feil eller slett ikke har noen er- indring av slike forhandlin- ger. Noen husker godt, and- re mindre godt. Det er en historiker vant til. Men han er kanskje mindre innstillet på å møte anførsler der ved- kommende som kologen ne- kar faktum. Det gjør man nemlig når man som general Lindbäck-Larsen tror å kun- ne fortrenge general Ruges brev ikke bare fra sin be- vissthet, men også fra de historiske faktas rekke. —»

Advokat Hartmann finner det for øyeblikket ikke nød- vendig å imøtegå general Lindbäck-Larsen ytterligere, men bebuder en bok om he- le sakskomplekset som vil komme i noenlunde nær fremtid. Men, skriver han:

«Kanskje det som en avslut- ning kunne interessere å vite at de norske dokumenter som jeg hadde kunnet skaf- fe meg gjennom privat kilde, gjennom en tidligere ekspe- disjonssjef i Innenriksdepar- tementet (Ole Vries Hassel. Vår bemerkn.), og som dan- net grunnlaget for en større del av min artikkelserie i høst i AKTUELL, nemlig de forskjellige P.M. og henven- delser bl. a. til Innenriks- departementet (minister Ha- gelin. Vår bemerkn.) den 24. oktober 1940 med underbi- lag i originalkopier ble inn- levert av fylkesmann Gabri- elsen den 13. januar 1953 til Krigshistorisk Avdeling un- der et møte der også general Ruge deltok og der det ble opptatt stenografisk referat fra drøftelsene. Da general- major Lindbäck-Larsen sen- høstes 1955 skrev sin rap- port om forhandlingene hø- sten 1940 til båndleggelse i Forsvarets Krigshistoriske Avdeling, og etter gjennom- syn og godkjennelse av fyl- kesmann Gabrielsen forela den for sjefen for forsvars- departementet, statsråd Nils Handal, ble det ikke med et ord opplyst at de relevante dokumenter lå deponert i Forsvarets krigshistoriske avdeling. Etter at stortings- mann Jakob Friis, den tidli- gere saksordfører i Proto- kollkomiteén 1948, hadde offentliggjort referatet fra møtet i Administrasjonsrå- det den 20. august 1940 i ORIENTERING høsten -55, var det selvfølgelig forsvars- ministerens forutsetning at den båndlagte rapport skul- le gi et såvidt mulig fullsten- dig og historisk korrekt bil- de. Til et sådant helhetsbilde hadde det vært nødvendig å innebygge de nevnte vitale aktstykker innlevert i krigs- historisk avdeling to år tid- ligere. Rapporten nevner

Likvideringen — —

(Forts. fra side 5)

Denne luen tilhørte en av barna, sannsynligvis piken. (7 år gammel) Likene ble aldri funnet, og ingen av den jødiske familien nådde fram til grensen og friheten. De var ventet av rasefrender, men de kom aldri. Det ble aldri innledet noen etter- forskning, hverken på norsk eller svensk side.

Jeg har fått opplyst av øy- envitner at den jødiske fami- lien ble kjørt mot Søndre Høland i en tysk-skiltet bil (militærskilt). Denne bilen ble funnet igjen i utkanten av Lillestrøm i november samme år.

I bilen lå det noen mindre sedler og en tusenkronesed- del pluss en jødisk bønne- bok. Provokasjon fra tys- kernes side er 100 prosent utelukket. Grunnen til det er at en av sjåførene ble gjen- kjent av min kilde. Nevnte

imidlertid ikke engang frem- støtet overfor Innenriksde- partementet (Hagelin. Vår bemerkn.) med anmodning til det nye riksstyre om å ta opp remilitariseringspro- blemene overfor de tyske myndigheter (som man alt- så hevder man var i krig med! Vår bemerkn.) Den blir bare en blek beskrivel- se av forhold som gjennom de innleverte aktstykker hadde kunnet følges i detalj fra general Ruges hemmelige instruks om gjenoppbygging av norske styrker med tyske våpen fra 24. juni 1940 til skrivelsen av 24. oktober s.å. til Innenriksdepartementet med diverse bilag.

Hvem som har ansvaret for disse fortelser, skal jeg la ligge. Hvor fortrolig for- holdet på angjeldende tid var mellom fylkesmann Ga- brielsen og general Lind- bäck-Larsen unndrar seg min bedømmelse.»

Såvidt advokat Sverre Hartmann i NORSK MILI- TÆRT TIDSSKRIFT. Forti- elsene og all annen svindel i forbindelse med oppretthol- delsen av løggen om Norges fortsatte krig etter 10. juni 1940, en løgn som er grunn- laget for domsfellelse av og skandalisering av titusner av mennesker, er vel ikke noen enkelt manns ansvar. Men det er åpenbart at Forsva- rets krigshistoriske avde- ling, dengang ledet av oberst Faye, har et vesentlig ansvar, sammen med etpar avdan- kede generaler som tydelig- vis føler seg forpliktet til å fastholde vrøvlet gjennom tykt og tynt.

Vi synes det er ilde at tid- ligere toppfigurer i det nor- ske forsvar og ellers vel me- riterte høyere offiserer låner seg ut til denslags.

sjåfør var under okkupa- sjonen flyktningfører og me- get hårdt ettersøkt av Gesta- po. Han var med rette mis- tenkt for en likvidasjon i Kongsvingertraktene. Han var også direkte engasjert i den kommunistiske under- grunnsbevegelse og direkte innblandet i en grusom mordaffære et sted på Øst- landet.

Denne sjåføren lever ennå. Bosted er Oslo østkant. Han er pensjonist og en av nabo- ene meget avholdt mann.

Min kilde leverte meg alle opplysninger HAN hadde, skaffet meg flere, men ba meg for Guds skyld være for- siktig.

Jeg skal i en senere artik- kel komme nærmere inn på denne saken, og er det som jeg mistenker, vil denne sa- ken fullstendig overskygge Feldmann-saken. Denne sa- ken er kanskje den «største forbrytelsen». G.K.

Beriktigelse

Likvideringen av EKER omtalt i nr. 6 1971 har etter hva det meddeles oss — ikke funnet sted. — Feilen kan forklares, men ikke unn- skyldes med at dette «mord» er omtalt såvel i illegal pre- se som i dagspresse. (Bl. a. i Sunnmørsposten og Fritt Land).

Eker-notisen inneholder dessuten dette utsagn: — «O. fl. private brev fra ff. Ta- raldsen.» Da slike brev i vår besittelse ikke stammer fra herr Taraldsen, beklager vår spesielle medarbeider i dette tema, G.K. bemerkningen som misvisende. —

Alexander Lange

Hvorfor ble —

(forts. fra side 1)

vel aldri helt kunne forsone meg med Deres av svakhet gjennomsyrete opptreden som rådgiver for president- skapet i juni 1940. Spesielt gjelder dette de to kulmina- sjonspunkter:

- 1) Deres befatning med vårt (Høyesteretts) P.M. lørdag 15. juni og
- 2) med Berggravs «fredsfø- ler» og Deres medvirk- ning til henvendelsen til Kongen om frivillig ab- dikasjon mandag etter- middag 17. juni.» —

At man måtte kamuflere eget forhold før, under og etter okkupasjonen med en desperat, bunnfalsk skri- bent-, anklager- og dom- mervirksomhet et cetera — gjelder mange flere av retts- oppgjørets trådtrekkere, le- dere og håndtlangere, som man vet. Eksilregjeringen kunne trygt oppnevne disse herrer til jobben. Den visste så meget om dem at det ikke ville bli nei i deres munn! —

OLA FURUSETH:

Landet med de hvite negre

Det jeg nå vil fortelle er ikke et oppdiktet eventyr, men opplevelser og tanker en bondegutt har fått siden han absolutt ville gå i livets skole og ikke den vanlige skoleveien med eksamener og titler.

Han var vel 14 år da han bestemte seg og befridde seg fra skolepugget og gikk til sjøs. Oppdaget at mellom-europeere var mindre folk enn de som levde i Norden, og i Afrika og India var de dessuten svært påskebrune, eller bortimot svarte.

I havnebyene dukket det alltid opp en eller annen villig veiviser som uten betaling fulgte deg til basarer, restauranter eller hus med lettkledte kvinner og ditto moral. Veiviseren fikk aldri betaling av oss, men trolig gjorde han det av slue og lure forretningsmenn og smarte horemammaer.

Folket i India, engelsk kronkoloni, var enda mindre, som små barn å regne for, og de hadde tatoverte tegn i pannen. Menn og kvinner arbeidet som sjauere, de var kulier, kroppsarbeidere. Under dem kom «de urørlige», som var så utstøtte av de andre at de ikke kunne røre ved eller arbeide sammen med andre. De fikk tigge til livets opphold, en slags pariakaste.

Men det var også en bramkaste, høyreiste og lyse i huden, en slags adel. De værdiset ikke en simpel sjømann noe svar, deres øyne lyste av hat mot alle hvite undertrykkere. Så underlig var det. Og engelske krigsskip og garnisoner av soldater var det overalt, men det var ingen krig. For inderne hadde ikke lov å ha våpen, og samlet det seg flere enn fem indere på gaten, så kunne det smelle fra poliser eller soldater. Herrefolket deres ville ikke ha noen diskusjon. —

Sjømenn var et lett bytte for haier, halliker og horemammaer, andre ville nødvendig slippe sjøfolk inn på livet. Bondegutten sa takk for seg og gikk på land.

Arbeidet på anlegg, i skogen, i byen, prøvde de fleste yrker og var i det militære en tid da alt som het militært var under sparekniven og det største partiet hatet «sabelraslerne».

I sin tur ble gutten selv bonde, avlet mat til seg og familien og ikke lite til andre heller. Dessuten en hel flokk med barn som etter hvert ble svære i matfatet.

Arene gikk, og det ble neste generasjons sak å overta og drive gården. Hva skulle så bondegutten som

hadde blitt gubbe gjøre?

Ikke gå og ligge de yngre til byrde, men klare seg selv så lenge det gikk. Tok sykelen og reiste østover til det landet han trodde hadde det beste folket i verden. Et land som hadde klart seg fra krig i 150 år, et land som levde i velstand når andre slet i fattigdom.

Da han kom over grensen var han spent på hvordan han ble mottatt. Jo, han ble mottatt som en hjemkommen sønn hos de fattige småbønder og skogsarbeidere, men de hadde ikke noe arbeid å by. Så var det å dra videre, kom til en liten industriby og ble et nummer ved en maskin.

Liten lønn, nervepress, verre enn noe straffarbeide en kriminell kan bli utsatt for. Men det gjaldt å holde ut, ikke gi seg i første omgang. Men her var det ikke slik som hos de fattige i grensestrøkene, her var det slik som i India! Her var det kaster, det var et jern-teppe mellom en arbeider og en tjenestemann!

Avisene der skrev om «apartheid» i Syd-Afrika, hvorfor gjorde de det? I dette landet var det fullt av «hvite negre» som var som de «urørlige» i India, ble gitt de dårligste jobbene og de dårligste steder å bo på. Merkelig! Hvordan det kan gå an å ta så feil!

Han skrev om det, «Er det apartheid i Sverige?» Ble trykt i et fagblad med opplag på 300 000. Så begynte de så smått å oppfatte selv, hvordan de behandlet andre folk.

Finnene tror jeg har gjort mere grovarbeide for å bygge Sverige enn svenskene selv, og enda får de sitte nederst ved bordet, høre spottord som «Finnjåkel» etter seg. Er det høflig og dant det?

I det demokratiske, superdemokratiske Sverige er det meget farlig å ha en mening, og enda verre å uttale den. En episode:

Min arbeidskamerat sluttet, hadde sagt opp. Siste dagen unte han seg å lese verksmesteren teksten, og ba ham dra til helvete!

Hva verksmesteren også gjorde. Han stupte dagen etter og var død med en gang. Om jeg fikk rykke inn på hans plass?

Nei! Selv om jeg hadde blitt kjent med maskinen i 1½ år, så fikk jeg vike for en veiarbeider fra Gellivare. Jeg var «apartheid», født utenfor de hellige grenser, så jeg fikk fortsatt «sitte nederst ved bordet» — Jeg gikk, sa takk og farvel.

Flyttet lengere nordover, det er bestandig bedre folk i nord, de er ikke så bortskjemte og hovne, heller ikke så avindsjue.

Det ble bedre nordpå, men tre intrigemakere var ute og la snarer. Jeg hadde svart hovedmannen, og de drev på med å svartmale meg. Så fikk jeg gå. Et år etter stupet hovedmannen, såvidt jeg vet lever de to andre, men det kommer vel siste dagen for dem, også.

Ny jobb. Trivelig. En dag stanset en slektning av sjefen meg for å spørre om noe. Sjefen så det, og slo opp vinduet og spurte om jeg ikke hadde noe å gjøre. Jeg arbeidet dagen ut, og siden sluttet jeg brått. Tre måneder etter var sjefen død og borte.

Efterpå ble jeg bedt om å komme igjen, og det har jeg også gjort. —

For å fylle et tomrum under ferietiden skulle jeg helst ta svensk sertifikat og meldte meg på en sjåførs-kole og fortalte hvordan saken lå an. At jeg hadde hatt norsk sertifikat i førti år. De brød seg ikke om det, tok ferie selv.

Efter tre måneders stadig pengesluk for kjøreløksjoner mistet jeg tålmodigheten og skrev til høyere hold, og spurte sjåførskolens sjef om det bare var pengene mine de ville ha, og om det var meningen jeg skulle få sertifikat på denne siden av graven. Da stakk de hodene sammen og lot meg få prøve. Men det var avgjort på forhånd at jeg ikke skulle bestå. Selv vet jeg ingen annen årsak enn at de herrer papirtigre ikke likte at jeg henvendte meg til høyere myndighet.

Det kostet bare 200,— kr. å bli veiet og funnet for lett. Med sertifikat i førti år. —

En lærer så lenge en lever — i livets skole. —

En skal ikke ergre seg over slike smålige papirtigre som har lurt seg inn i en lukrativ stilling, de har aldri prøvd noe, og vet heller ikke folkeskikk. De har aldri skapt noe, aldri fått to strå til å vokse der det før var bare ett. En får si som tyskeren: «Nicht ärgern! Nur wundern. —

Dette er visst ikke av ny dato. Jeg leser August Strindberg, «Røda rummet» og der står det på side 247:

«Sverige er, som man vet opprinnelig en tysk koloni, og sprøget som har holdt seg temmelig rent helt inni våre dager er platt-tysk i tolv dialekter. —

— Så har vi å være oppmerksomme på de gjentatte innvan-

Da Morgenbladet —

(Forts. fra side 5)

rikelig anledning til å legge merke til, hvorledes italienerne, grækere, jøder og negere flytter ind i strøk, som «vore» har forlatt. Selv bryter de ikke vei, men dilter etter. Det kan dog ikke benektes, at der er kommet adskillige undermålsimmigranter fra det nordlige og vestlige Europa, men disse har fått rikelig med staldbrødre siden 1890 . . .

— «Indvandningsloven er blit mottat med stor tilfredshet fra den amerikanske befolknings side . . .»

Men det var dengang. Nå våger vel ikke Morgenbladet å ta ord som «nordisk rase» i sin meget nydemokratiske munn og langt mindre våger

dringene, som stadig har funnet sted. Vi har finner på Finn-skogene, men vi har dem også i hovedstaden dit de har innvandret under vanskelige politiske forhold hjemme. Ved våre større jernbruk finnes en masse valloner. Det er som bekjent en vallon som har innført den nye statsforfatningen. Bra folk, og ganske hederlige —

— — rasen var allerede ødelagt gjennom utskrivninger til de dumme erobningskrigene. Av den eneste million som fantes på Gustav II Adolfs tid utskrevs og ødelas 70 000 fullpante karer. Hvor mange Carl X, XI og XII ødela kan jeg ikke si, men man kan forstå hvilken avl de hjemmesittende skulle gi, da de alle var kasserte kronvrak. —

— — Jeg tror ikke jeg sier for meget, om jeg påstår at svenske nasjonen er en ubegavet, hoven, trellsinnet, avindsjuk, småskåren og rå nasjon! Og derfor går den sin undergang imøte og det med store skritt!»

Såvidt August Strindberg, som er død og derfor er anerkjent som stor mann, dikter og menneskekjenner. Likesom Dan Andersson, som var en paria mens han levde, men ble stor når han døde.

Det var kanskje best å dø, eller forlate dette landet som lar seg diktere og regjere, — ikke av Palme, men av en hærskeare av vrangle papirtigre, byråkrater i tusenvis som bare tenker på å albue seg frem og si NEI til alle de andre.

Men det er vel de andre som gjør noe produktivt, noe å leve av. Men nå vil de vel snart utrydde, rasjonalisere bort den siste bonde.

Hva skal vi så leve av?

Når alle hvite negre har vendt hjem eller er døde?

Og Sverige har igjen bare de tre P'ene? Det er Pornografi, P-pillar og Papirtigre.

det å skrive noe ufordelaktig om jødene — det er jo forresten til og med straffbart, såvidt vi forstår. Men spesielt dette om grekere i USA som pusser sko kan vel fremdeles passere, iallfall når det gjelder jantagrekere på hjemmebane?

ETTER DEN SØTE KLØE . . .

Vi har tidligere i dette blad vært inne på hvordan japanerne i sterk motsetning til sine tyske akseptantere gjenvinner sin nasjonale selvrespekt og med et tydelig sprog forteller både de tidligere okkupanter samt verden forøvrig at solens sønner akter å innta den plassen blant verdens folk og land som deres dyktighet og størrelse tilsier. Ikke bare har de latt sine «krigsforbrytere» få et anstendig minnesmerke, men de minner også til stadighet om at japanske områder fortsatt holdes besatt. Og på sin egen litt sarkastiske måte får de sagt hva de egentlig tenker om sine gamle okkupanter. For en tid tilbake fikk nemlig US Armed Forces in Japan tilsendt en telefonregning på 22,5 mill. dollar fra det japanske kommunikasjonsdepartement. Den representerer summen av besettelsesmaktens løpende linjesamtaler siden okkupasjonen offisielt opphørte for snart 20 år siden. Det ble dengang avtalt at US-styrkene som fortsatt skulle være stasjonert i landet skulle ha adgang til å benytte landets kommunikasjonsnett i den utstrekning det var nødvendig for deres «administrasjon».

*

DET ER VEL IKKE MANGE

meningsberettigede som har tvilt på at USA's bistand til det krigerske og halstarrige Israel kan føre til at NATO og dermed også Norge blir trukket inn i en katastrofal krig. For å gjøre dette absolutt sikkert er det vel nå at sjefen for den amerikanske etterretningstjeneste (CIA), Richard Helms har vært i Israel og drøftet mulighetene for Israels direkte tilknytning til NATO. Det er vel informerte kilder som opplyser dette, mens det fra amerikansk side blir fremholdt at det ikke skal dreie seg om israelsk NATO-medlemskap, men bare om «en eller annen form for løs israelsk tilknytning». Akkurat som om det gjør noen forskjell så lenge NATO dirigeres av USA og USA av zionistene!

*

Quislings siste —

(Forts. fra side 5)

gersnøden der. Quisling, som gjaldt som en av den norske hærs best kvalifiserte offiserer, ble en tid endog forsvarsminister. Under hele hans løpebane beskjefteget bekymringen for Sovjetsamveldet ham og denne kritiske tenkning var det også som førte ham til oss. Bortsett derfra er han også en imponerende fremtoning, slik som man i leseboken forestiller seg germanerne som veltet Imperium Romanum. I sitt arbeidsrum i Oslo hadde han da også hengende på veggen et stort Europakart, hvor alle de områder som engang var besatt av normanniske erobrere — deriblant hele Unteritalien — var markert med rødt. På mitt noe bekymrede spørsmål om kartet betegnet noe slikt som fremtidige norske territorialkrav, forsikret han meg med sitt noe sky smil, at det ikke var slik, men at til folkebevisstheten hørte også stolthet over forfedrene.

Direkte i motsetning til den allierte propaganda, som i årevis direkte fanatisk har stemplet ham som symbolet på en «forræder», er Quisling også i sin omgang med oss en meget hårdnakket nordmann. Visselig kan henvisninger fra hans side om de dengang planlagte engelske landsettinger i 1940 ha bidratt til at vi kom brite i forkjøpet. Men det var intet «forræderi mot Norge». Quisling var hverken moralsk eller politisk forpliktet til å bevare engelske hemmeligheter. At han erkjente Tyskland og ikke England som europeisk beskyttelsesmakt mot truslen fra øst, kan nok påføre ham londonpressens hat, men rett har han dog.

Sannsynligvis er det avtalt med Quisling tilbake trekningen av flere tyske divisjoner, som nå er påtrengende nødvendig annet steds.

Her har boken denne fotnote: Den britiske journalist Ralph Hewins beretter i sin i 1965 i London utkomne bok «Quisling — Prophet without honour» at Quisling under samtalen i Berlin hadde foreslått i tilfelle av et sammenbrudd i Mellom-Europa ikke bare å la de tyske tropper forbli i Norge, og trekke dem sammen i Norden, men også å tilføre dem deres familier, tilstrekkelige forsyninger osv. Han regnet med at en slik «Nordfestning» var ønsket av det norske folk som en beskyttelse mot Russland, og ikke ville bli nedkjempet av de allierte. Hitler gikk ikke med på forslaget, og Quisling nektet å uttale seg om denne plan for Oslo-tribunalet med den bemerkning: «Det er en hemmelighet som jeg tar med meg i graven.» Hewins beretter om dette etter opplysninger av en av Quis-

EIDSVOLLSØYLEN

Det later til at dagens ensporede venstreradikale kulturdverger skal klare å hindre at professor Wilhelm Rasmussens Eidsvollssøyle blir reist på et verdig sted. Etter at Stortinget avsto å reise søylen etter kontrakten på Eidsvolls plass under henvisning til at Rasmussen hadde vært NS og derfor formodentlig ikke så «patriotisk» som den flokk som nettopp nå holder på å selge ut fedrelandet til den internasjonale storkapital, har spørsmålet kommet om å reise kunstverket på et annet passende sted i hovedstaden.

lings personlige fortrolige. En ytterligere interessant henvisning av Hewins: Hitler mottok Quisling 17. august 1940 (altså 10 måneder før Russland-angrepet) ikke bare for å tale om stillingen i Norge og en fremtidig Europapolitikk, men også, for i en timelang samtale å spørre ham om hans opplevelser og erfaringer i Sovjetsamveldet.

Han på sin side la åpenbart vekt på ved denne anledning nok en gang å få bekreftet det som allerede flere ganger tidligere var blitt ham forsikret. I det offisielle kommunike som ble offentliggjort igår heter det:

«Der Führer bekrefter påny sin i september 1943 gjennom rikskommissær Terboven allerede bekjentgjorte beslutning, at Norge etter den seirrike avslutning av den europeiske skjebnekamp vil bli gjenopprettet i full frihet og selvstendighet med overtagelse av de forpliktelser som for den norske stat vil vokse frem av den felles sikring av det europeiske folkefellesskap.»

Formuleringen om den «gemeinsam wahrzunehmen» den Sicherung der europäischen Völkergemeinschaft» hentyder til der Führers yndlingstanke: Å skape en slags «militærgrense» i Østen, slik den engang av keiser Joseph II for nesten to århundrer siden ble opprettet til avskjerming mot tyrkerfaren, bofaste soldaterkolonier i hvilke alle europeiske folk avsnittsvis skal delta.»

Såvidt Helmut Sündermann i den interessante bok «Deutsche Notizen 1945—1965» som fremdeles kan skaffes gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE. Prisen er kr. 45,—.

Men nei, også i byens styre finnes det trofaste «patrioter» fra den venstrefløy som før 1940 medvirket aktivt til at vi kom i den situasjon at vi var forsvarsløse og en kateball fo rstormaktsinteressene.

Den gamle Mot Dag-ist, ordfører Brynjulf Bull motsatte seg som svar på en interpellasjon i bystyret at Oslo by skulle ta noe initiativ i retning av å reise søylen i Oslo. Mannen som vant sine spor som landssvikstatsadvokat «satte også et spørsmålstegn ved den kunstneriske kvalitet ved en søyle, modellert for 30 år siden» for idag har «Vi» vel «en kunstnerisk smak langt ut over det som var vanlig da Eidsvollssøylen ble laget!» Han så ingen «rimelig grunn» til at Oslo skal bidra til å reise en søyle som Stortinget har sagt nei takk til. «Den holdning som kunstneren inntok under krigen, vil også være en knyttneve mot en hel rekke mennesker i vår by.» Er det en «knyttneve» som tidligere NS-folk skulle være tåpelige nok til å stemme på en Bull eller hans osloparti også?

DET ER ELLERS UTROLIG

hva slags sprøyt det fremdeles serveres i norske aviser om «motstandsheltemot» under okkupasjonen. Vi leser i en ellers noenlunde seriøs avis om en sjøkaptein som nettopp fylte 90 år og naturligvis måtte man finne noe heltemot også for hans vedkommende. Og hør bare her: «På turen fra Vardø (med hurtigruten høsten 1940) hadde han Reichskommissar Terboven og en del høyere offiserer som passasjerer. Meningen var at de skulle ha fulgt skipet til Trondheim, men kaptein K. var så sur at de gikk iland i Hammerfest. De hadde fått nok av kapteinen og hans vesen — til stor glede for alle andre ombord.» Det minner oss om daværende major Lindbäck-Larsen som ble arrestert av Terboven fordi han var uhøflig og Quisling som forsøkte å få ham løslatt igjen under henvisning til at han ikke mente noe vondt med det. Hans vesen var bare slik.

DE HJALP BRITENE!

Det hender at sannheten om Norges krig dukker opp i telegrammer og beretninger. Således leste vi forleden om festligheter på Lilleham-

mer hvor, slik het det faktisk «Mr. Harold Farley overrakte The Royal Leicestershire Regiments» banner og segl til Lillehammer menighet, til minne om de nordmenn som hjalp de britiske soldatene under trefningene i Gudbrandsdalen i 1940 og til minne om de briter som falt.» Det må vel være general Ruges hovedkvarter og «hær» man sikter til med «de nordmenn som hjalp de britiske soldatene.» Iallfall var de norske militære sjefer i Lillehammer-distriktet tilstede og mottok takken.

DAGENS VEST-TYSKLAND

I en statistikk for året 1970 ser vi at det i Bundesrepublikken ble født bare 810 000 barn, mens det ble nyregistrert dobbelt så mange biler. Og utviklingen fortsetter i samme spor. For ytterligere å påskynde den arbeider man der enda mere iherdig enn de venstreradikale gjør her hjemme på å slippe abortflommen løs. Så til syvende og sist trengte man kanskje ikke den amerikanske zionistplanen for utryddelse av det tyske folk. Den som den kalde krigen stanset.

PATER BORMANN VIL GIFTE SEG

Giftelysten innen det katolske presteskap stiger jevnt og sikkert. De leser kanskje for meget om sex og sådant mere? Siste på den fronten er at pastor Bormann, sønn av den ikke ukjente tyske riksleder Martin Bormann, som Wiesenthal stadig oppdager på nye steder, vil gifte seg med en 42 år gammel misjonssøster. Bormann virker som pater ved Herz-Jesu-Missionare i Eichstätt og er 41 år gammel. Han har sendt en søknad til ordnen om avskjed.

TALLET STIGER

Tallet på arbeidsløse stiger stadig i Storbritannia, ikke minst naturligvis fordi man har fylt landet med millioner av fargede — bl. a. pakistanere. I august var det bortimot 1 million arbeidsløse og man antar millionen blir passert ved juletider. Det gjør naturligvis ikke saken bedre med den valutakrisen som kaster sine lange skygger over hele den vestlige verden. Men hva med vår import av pakista-

nere når nedgangsbølgen når oss, og det kan komme til å skje temmelig raskt er vi redde for?

NOE TIL KRONERULLING

Mens judofile nordmenn tømte sparebøssene og skranglet sammen noen «tusinger» i «hjelp» til Israel, da det røynt på som verst under tvekampen med araberstatene, bevilget jøder i «diasporaen» rundt 14 milliarder kroner til samme formål. Nesten hele 80 prosent av beløpet kom fra USA, mens resten av rundt. Til tross for sitt store pengebidrag til dvergstaten Israel, er det praktisk talt ingen amerikanske jøder som kunne tenke seg å utvandre til sitt «nye hjem», som før angrepskrigen i juni 1967 ikke var stort større enn Telemark fylke, og ikke hadde flere innbyggere enn en by som Hamburg.

Men for det ekspansive Israel kommer midlene godt med idet staten bruker 85 prosent av skattemidlene til opprustning, og landet ville vært konkurs for lenge siden uten denne gigantiske kronerulling. I innværende år venter man at ytterligere 4 milliarder kroner skal gå inn på konto i form av «gaver». Vi for vår del ville bare bemerke at med slike summer pr. kvadratmeter, skulle vi vel få det til å vokse et og annet i vår egen hage også.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementpriser:

Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND